

Piepende remmen, bus 21 komt tot stilstand. De stem van de buschauffeur, naar mij gericht, zakelijk, niet vriendelijk, niet onvriendelijk: 'Centraal Station, eindhalte'. Het sissende geluid van busdeuren die open gaan. Mensen drommen. Eigenlijk wilde ik mijn gek', zei ze, 'wat

lindegeleidehond Queneau in de als dat er niet is, vind nergens te vinden. Amsterdam ga om voetgangers licht dat

zich al op het zebrapad en dan verandert het ritme van het getik om geven dat het licht op groen springt. Ik loop. Een trambel jengelt. op de rails. De wind zorgt ervoor dat de miezerregen in het gezicht stationsplein. Eerst naar het einde, bij de schuttingen naar rechts. Er houden allemaal hun mond. Een jas schampt mijn jas angs de weg over waar geen verkeer komt. Het gedemp te gestommel van het stationsplein gaat langzaam over in het algemene geluid van een stad op afstand. Rijdende auto's, een verre sirene, een snerpnd brommertje. De ondergrond verandert. Ik sta op een plank. Ergens diep onder mij klinkt het geluid van heipalen en drillboren en zware shovels die af en aan rijden. Ik houd me vast aan een soort houten reling en schuifel voetje voor voetje richting mijn einddoel.

Een vrouwenstem. Engels met een Frans accent. Als het goed is, sta

k nu voor

ze nu pas zich die, aan is.

de bibliotheek. Ze heeft een lichte heesheid. Een beetje als Katja Schuur mans. Ze vraagt of dit het postkantoor is. Als het goed is niet, antwoord ik. Ze verontschuldigd zich verschrikt. Kennelijk ziet dat ik blind ben. Ik antwoord dat ze het beste naar de Raadhuisstraat kan gaan. Ze verontschuldigt nogmaals. En meteen daarop hoor ik hollende voetstappen. Stap stap stap. En verderop een auto het hoge toerental te oordelen, achteruit aan het rijden

Boven, op de tweede verdieping, laat ik me naar een balie leiden. Ik vraag of ze Stijloefe- ningen van Queneau hebben. 'Ik zal even kijken', zegt de medewerker. Het is een man met een zachtaardige stem. Hoewel de stem ergens ook iets geniepigs, iets stiekems heeft. Iets te zalvend, zeg maar. Alsof hij wat verbergt. 'Ja', zegt de man, 'als het goed is, ligt Stijloefe- ningen op z'n plek.' Ik vraag of ze er ook een luisterboek van hebben of een exemplaar in braille. Maar dat is niet het geval. Ik vraag of hij me een arm wil geven. Hij pakt m'n arm beet en leidt mij naar de juiste kast. 'Hm', zegt hij al vrij snel op sceptische toon. En ogmaals 'hm'. 'Niet aanwezig?', vraag ik. De man antwoordt niet, hij zoekt nog wat verder. 'Even daar kijken', mompelt hij en loopt weg. Hij laat me achter in mijn duisternis. Even later komt hij terug. 'Helaas', zegt hij, 'niet aanwezig. Maar

wellicht heeft het magazijn nog een exemplaar.' Hij legt uit dat hij een mailtje moet sturen en dat hij dan vijftien minuten later een mailtje terug krijgt met een antwoord. 'Prima', zeg ik. Ik heb toch niks te doen. En lopen samen naar zijn bureau. Ik hoor dat hij een mailtje tikt.

e mail suist de mailbox uit. 'Vijftien minuutjes wachten', zegt hij. Ik wacht. Luister naar de geluiden van de bibliotheek. Het getik van vingers op toetsenborden. Mensen die op fluisterton tegen elkaar praten. Giechelende schoolmeisjes. Kelen worden geschraapt, bladzijden worden omgedraaid, neuzen worden opgehaald. Een pling zegt dat er een mailtje binnenkomt. 'Bummer', mompelt de medewerker. 'Meneer', zegt hij, 'ik vrees dat het boek kwijt is. Want volgens het magazijn moet het gewoon hier liggen.' Ik glimlach. 'Geeft niks', zeg ik en bedank hem voor de moeite. Ik begin aan de lange reis terug.

Een dik uur later koop ik op het Bos en Lommerplein in een babywinkel een paar mooie, stevige babyschoentjes (maatje 20) voor mijn zoon. Ik verlang er naar om hem in mijn armen te hebben en de geur van zijn haar op te snuiven. Hij ruikt zo lekker.